

2015. december 25.

Mandabokor, Kálmánháza, Felsősim
Karácsonyi Istentisztelet

„**És lón azokban a napokban, Augustus császártól parancsolat adaték ki, hogy mind az egész föld összeirattassék. Ez az összeírás először akkor történt, mikor Síríában Czirénius volt a helytartó. Mennek vala azért mindenek, hogy beirattassanak, kiki a maga városába. Felméne pedig József is Galileából, Názáret városából Júdeába, a Dávid városába, mely Bethlehemnek neveztetik, mivelhogy a Dávid házából és háznépe közül való volt; Hogy beirattassék Máriával, a ki néki jegyeztetett feleségül, és várandós vala. És lón, hogy mikor ott valának, betelének az ő szülésének napjai. És szülé az ő elsőszülött fiát; és bepólyálá őt, és helyhezteté őt a jászolba, mivelhogy nem vala nékik helyök a vendégfogadó háznál. Valának pedig pásztorok azon a vidéken, a kik künn a mezőn tanyáztak és vigyáztak éjszakán az ő nyájok mellett. És ímé az Úrnak angyala hozzájok jöve, és az Úrnak dicsősége körülvevé őket: és nagy félelemmel megfélemlének. És monda az angyal nékik: Ne féljete, mert ímé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme leszen: Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában. Ez pedig néktek a jele: taláto, egy kis gyermeket bepólyálva feküdni a jászolban. És hirtelenséggel jelenék az angyallal mennyei seregek sokasága, a kik az Istent dicsérik és ezt mondják vala: Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat!” Lk 2,1-14**

Drága Ünneplő Gyülekezet!

Nem szokásom ilyet tenni istentiszteleteken, de engedjék meg, hogy Joó Sándor 1948. december 25-én elmondott prédikációját felolvassam, hogy képet kapjunk egy közel 7 évtizede megélt karácsonyról. Mit jelentett akkor az öröm, s ahhoz viszonyítva, ma mit jelent az a fajta öröm, amiről 2000 éve beszéltek az angyalok, s adtak hírül az emberiségnek. A belső teljes öröm utáni vágy azóta sem változott emberek szívében, esetleg a külsőségek lettek mások. Hogy mennyire aktuális az akkor, közel 70 éve elmondott prédikáció. S mennyire igaz, hogy Isten szava élő és ható, s ma is mennyire aktuális a 2000 éve és a 70 éve elmondott üzenet. Így engedjék meg, hogy Joó Sándor igehirdetése hangozzék el, s jusson el egészen a szívünkig mindaz, amit általa készített Isten akkor és most:

„Az egész karácsonyi történetben az ragadott meg a legjobban, hogy ott, a betlehemi éjszakában a karácsonyi angyal nagy örömet hirdetett az ámuló pásztoroknak. Nagyszerű dolog, amikor valaki jó hírrel jön valahonnan. Hiszen annyi rossz hírrel van tele a világ: napilapjainkból, az éter hullámain át, egymás

szájából annyi félelmetes, aggasztó, szomorú hírt hallunk, hogy szinte azt lehetne mondani, hogy semmire nem vágyik jobban az emberiség, mint valami igazán örvendetes, megnyugtató, reményt adó jó hírre! De nem olyanra, hogy kétszeresére emelik mindenkinek a fizetését, vagy hogy megtalálták a nagyhatalmak a kölcsönös megértés módját, amelyik emberöltőkre kizárja a háború lehetőségét, hanem valami megbízható, hiteles, igazi nagy örömhírré! Sokszor az az érzésem, hogy Isten azért engedi mindenféle rossz hírrel megfélemlíteni az emberiséget, hogy megértsük végre, hogy igazi örömhír nincs is más, mint amit Ő hirdet és üzen!

1.) Nos hát, a karácsonyi esemény nem egyéb, mint egy nagy örömszó! Így is adja tudtul az angyal: “Ne féljete, mert ímé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz”. A Biblia eredeti szövegében ez másképp hangzik, mint a magyar fordításban. Ott szinte egymásra halmozódik az “öröm” szó, úgyhogy magyarra szó szerint alig lehet lefordítani. Valahogy ilyenformán: Örömhírül mondok nagy örömet nektek, mely az egész népnek öröme lesz! Szinte mintha nem bírná el az emberi szó azt a túlaradó örömet, amit hirdetni akar. Ezt az emberi

szavak tartalmán túlaradó örömhírt szeretném hirdetni a mai karácsonyi reggelen. Bár adná Isten, hogy sok, öröme szomjas lélek megtelődne igazi karácsonyi örömevel!

Megtudjuk az Igéből mindenekelőtt, hogy kinek szól ez az örömszó. Ezt mondja az angyal: “Hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz”. Kivétel nélkül mindenkinek szól, akihez csak eljut. Különösen szeretném ezt hangsúlyozni, mert a karácsonyi örömről meglehetősen téves elképzeléseink vannak. Az általános köztudatban a karácsony öröme azt jelenti, hogy együtt van a család, égnek a feldíszített karácsonyfa gyertyái, öröm csillog az ámuló gyermekszemekben, meghatva mondanak köszönetet egymásnak az ajándékokért, és boldog ünnepeket kívánva egymásnak, leülnek a terített asztal mellé. Valóban áldott, boldog pillanatok ezek egy család életében.

De ha csak ennyi volna a karácsonyi öröm, akkor igazuk volna azoknak, akik azt hirdetik, hogy a karácsony a gazdag emberek ünnepe volt. Akinek nincs családja, vagy tőlük elszakítva él valahol idegenben, vagy akinek nem telik karácsonyfára és ajándékokra, annak nem lehet karácsonyi öröme, boldog karácsonya? Igaza volt annak az idős asszonynak, akinek mikor pár nappal

ezelőtt boldog karácsonyt kívántam, nagyot sóhajtott, és szomorúan így szólt: A fiam hadifogságban van, azt sem tudom, él-e még, a lányom kivándorolt Amerikába, a férjem a sírban nyugszik, egyedül maradtam. Úgy félek a karácsonyestétől, ez lesz életem egyik legnehezebb napja, bárcsak túl volnék már rajta!

Vajon valóban nem jutna ennek a magára maradt, idős asszonynak egy sugár abból a nagy örömből, amit a betlehemi angyal hirdetett az egész népnek? Olyan öröm az, amit meg kell toldani karácsonyfával, pénzen vásárolt ajándékokkal, a családi kör melegével, mert másként nem elég egy szomorú szív földerítésére?

Nos, testvérem, az igazi karácsonyi öröm nem pénzhez és nem családi közösséghez van kötve, hanem egyedül az Úr Jézushoz.

Jézus nélkül az egyébként leghíresebb karácsony is szegény és szomorú, Jézussal pedig a legsivárabbnak, legszánalmasabbnak látszó karácsony is gazdag és boldog! Sőt ha a te szíved még mindig a karácsony egyébként kedves külsőségeinek az örömeivel van tele, féltő, hogy nem is jut hely benne a karácsony igazi öröme számára! Minél dísztelenebb a karácsonyod, annál csendesebb. Világi mértékkel mérve minél szegényebb, annál kevesebb

akadály állja útját a nagy örömhírnek a szíved felé, hogy Megváltó született neked!

János apostol így írja le a karácsonyi csodát evangéliumában:

“A világosság a sötétségben fénylik.” [Jn 1,5](#). Tehát Jézus, a világosság, fénylik a sötétségben. Nem arról van szó, hogy véget vet a sötétségnek, hanem hogy fénylik a sötétségben. Annak lehet csak igazi karácsonyi öröme, aki tudja, mit jelent a sötétség. Világos nappal senki nem örül annak, ha égnek az utcai gázlámpák, de a vaksötétben tapogatózó egy gyertya lángja is fölvidítja.

Kórházi ágyon feküdt egy férfi súlyos betegen. Nagy, sűrű, rémekkel teli sötétség vette körül: a halálfélelem. Elkezdtem beszélni neki Jézusról, a bűnösök barátjáról, a bűntörlő szent vérről, a bocsánatot szerző váltságahalálról. Egyszerre mintha fény ragyogott volna fel a leskelődő halál sötétségében. A beteg gyötördő arca felderült, mennyei öröm csillogott a szemeiben, amint ezt mondta: Hiszen akkor én nyugodtan meghalhatok! Igen - mondtam nyugodtan meghalhat, ha Isten úgy akarja! Ez a karácsonyi öröm, amikor világosság kezd fényleni a sötétségben! Nem arról van szó, hogy nem kell meghalni, hanem arról, hogy

az örök élet fénye átvilágít a halál sötétségén. Nem arról van szó, hogy többé soha nem lesz szomorúság, hanem hogy bármekkora szomorúságban mindig van vigasztalás! A szegénységben erő, az elhagyatottságban támasz, a legreménytelenebb helyzetben biztos remény, a sötétségben világosság! Ezt jelenti az, hogy “hirdetek néktek nagy örömet”. Az élet világosságát az élet minden sötétségében!

Érzitek-e, mennyire nem a gazdagok ünnepe a karácsony, ahogy a világ okosan megállapítja, hanem éppen a szegényeké? A lelki szegényeké, a sötétségben ülőké, az örömtelen életű embereké, vagy akik már rájöttek arra, amire a Prédikátor könyvének az írója, hogy minden más öröm és boldogság hiábavalóság! Mindenkinnek szól az angyali üzenet, mindenkinnek lehet boldog karácsonya, akinek igazi öröme vágyik a szíve!

2.) De hát hogyan lehet enyém is ez az öröm, miként juthatok hozzá, hogy juthatok a birtokába? Erre a kérdésre is választ kapunk Igénkben. Nézzük csak, mit tettek a pásztorok, amikor meghallották a nagy örömhírt! Legelőször is elhitték! Nem kételkedtek, nem mondták, majd előbb megnézzük, mi igaz ebből. Ha nem hitték volna előre, hogy az Úr üzent nekik, hiába mentek volna

megkeresni a Megváltót, mert az a nyomorúságos látvány, ami ott a szegényes istállóban eléjük tárult, ugyancsak ellentétben állt az üzenet felséges, isteni voltával. De ők már előre elhitték a nagy örömről, a Megváltóról szóló üzenetet, és ezért tudták a koldus környezetben talált gyermekben meglátni azt, amit csak a hit szemével lehet látni: a Megváltót, az Isten Fiát, és ezért teltek meg boldog áhítattal és Isten dicsőítésével! A hitükből nőtt ki a boldog tapasztalat.

Neked is el kell előbb hinned, amit az Úr üzent, és azután majd meg fogod tapasztalni, hogy valóban igaz! Előbb hinned kell, hogy Jézus a te Megváltód, és aztán részesülsz az Ő megváltó kegyelmében. Hinned kell, hogy van számodra bűnbocsánat, és csak azután tapasztalod meg annak édességét. Előbb hidd el, hogy a karácsonyi örömet hirdető üzenet neked is szól! Hidd el, és örülj az üzenetnek már előre, már most, amikor talán még mit sem látsz vagy érzel belőle! Akkor majd fel fog fakadni benned egy nagy, boldog örvendezés forrása! Hidd el, hogy mindenre van erőd a Krisztusban, és akkor majd lesz is valóban! A hitedből nőhet csak ki a boldog megtapasztalás!

Mivel a pásztorok elhitték a nagy örömhírt, tüstént el is indultak Betlehem felé. “Menjünk el mind Bethlehemig, és lássuk meg e dolgot, amelyet az Úr megjelentett nekünk.” [Luk 2,15](#) - mondták egymásnak. Tudjátok, miért nem szokott igazi karácsonyi örömünk lenni? Mert mindig csak a karácsonyfáig, a karácsonyest gyertyafényes hangulatáig szoktunk csak elmenni, de Betlehemig már nem! Ha elhiszed a nagy örömhírt, akkor törd át magad a karácsony kedves szokásain, csillogó vagy szomorú külsőségein, és menj el egészen az ÚR Jézus Krisztusig!

De ne menj üres kézzel! Az igazi találkozáshoz arra is szükség van, hogy vigyél Neki valamit, amit azután egészen Neki is adsz. Sokszor elgondolkoztam már azon, hogy mit adhatnék én az Úrnak, ami ne az Övé volna. Hiszen Övé ez a világ és annak minden gazdagsága. Övé a szívem, a lelkem, az életem, mindenem. Mim van nekem, amire azt mondhatnám, hogy ez az enyém, hogy olyat adhatnék Neki, ami Neki nincsen? Azután rájöttem, hogy ha olyan valamit akarok Neki adni, ami egészen az enyém, akkor az csak egyfajta dolog lehet: a bűneim! Ha testvérem, olyan valamit akarsz Neki adni, amiről azt akard, hogy ezentúl egészen az Övé legyen, és többé ne legyen a tiéd, akkor add oda Neki a

bűneidet! A legelrejtettebbeket is! Hidd el, ennek az ajándéknak örül a legjobban! Mindig akkor találod meg Őt a legbiztosabban, amikor ilyen ajándékkal tudsz elindulni felé! Próbáld meg, majd meglátod, mennyire igaz az angyali híradás a nagy örömről és a Megtartóról!

3.) És végül még valamit. Az a nagy öröm, amiről az angyal beszélt, nem múló öröm, hanem igazi, állandó, nagy öröm. Hogyan lehet ezt a nagy örömet állandósítani? Ahogyan a pásztorok tették. Azt olvassuk, hogy “És ezt látván, elhirdeték, ami nekik a gyermek felől mondatott vala.” 17. v. Vagyis ők is örömmondókká, a jó hír terjesztőivé váltak. Azáltal állandósult az örömük, hogy megosztották másokkal. Azáltal maradtak benne továbbra is, hogy hirdették mindenfelé.

Egyszer egy asszony odament egy lelkipásztorhoz, és keserűen panasolta, hogy őt nem szereti senki. Miután elmondta, hogy mennyire egyedül van, milyen örömtelen az élete, a lelkész azt találta mondani, hogy: Asszonyom, Ön olyan szegény, hogy nem tud semmit adni az embereknek. Ezért nem szereti senki. Az asszony hevesen tiltakozni kezdett, hiszen aránylag jómódú volt, fősvénynek sem mondta még senki. Mégis - mondta a lelkész -

úgy van, Ön nagyon szegény a hitben és az örömben! Annyira szegény, hogy nemcsak adni nem tud belőle másnak, hanem inkább még azt a keveset is elveszi tőlük, amijük van. Igen - folytatta a lelkész - az embereknek szükségük van ebben az életben a hitre és az ebből fakadó örömrre. Önkéntelenül is vonzódnak ahhoz, aki ebben megerősíti őket. De aki még azt a kis hitüket és örömiüket is ellopja, attól önkéntelenül is elhúzódnak. Az Ön környezetében szegényebbé válik az ember hitben és örömben, mint ahogyan lehetett volna Ön nélkül! Az asszony megértette, miért maradt annyira magára.

Azt még a világi bölcsesség is tudja, hogy a legnagyobb öröm, ha másoknak örömet tudunk szerezni. A karácsony örömében pedig csak úgy lehet megmaradni, ha szakadatlanul sugárzod, megosztod mással. Osztás által szaporodik! Olyan nagyszerű, amikor valaki valami jó hírt tud mondani! Úgyis annyi rossz hírrel van tele ez a világ! A legnagyobb jót teszed, ha örömhírt terjesztesz! Ha a szereteted, szavaid, a tekinteted ebbe az örömtelen világba sugározza a karácsonyi evangéliumot, s a templomon kívül is azt hirdeti mindenkinek, barátnak és ellenségnek, családtagnak és ismeretlennek, amit az angyal a betlehemi éjszakában: ”Ne félje-

tek, mert ímé hirdetek néktek nagy örömet mely az egész népnek öröme lesz: Mert született néktek ma a Megtartó”, hogy Jézus Krisztus nektek is Megváltóul jött ebbe a világba! - akkor egy életen át tart számodra a karácsony!”

Ámen